

Sygn. akt IV CSK 664/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku C. S.á.r.l. dawniej "P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji
o wykreślenie z Krajowego Rejestru Sądowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 4 czerwca 2014 r., sygn. akt VIII Ga (...),

uchyla zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt BY XIII Ns Rej KRS (...) i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oraz kosztach poniesionych przez strony w związku z postępowaniem przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

UZASADNIENIE

W dniu 2 sierpnia 2013 r. C. S.a.r.l., poprzednio pod firmą „P.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w Ł., złożyła do sądu

rejestrowego wniosek o wykreślenie z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, powołując się na zakończenie likwidacji oraz przeniesienie z dniem 28 maja 2013 r. statutowej siedziby spółki do miejscowości Luksemburg (Wielkie Księstwo Luksemburg). Zarządzeniem z dnia 21 sierpnia 2013 r. wezwano wnioskodawcę do przedłożenia w terminie siedmiu dni dokumentów przewidzianych w art. 288 k.s.h., tj. uchwały Zgromadzenia Wspólników wskazującej przechowawcę ksiąg i dokumentów rozwiązanej spółki, sprawozdań finansowych za okresy: 1 stycznia - 29 września 2011 r., 30 września - 31 grudnia 2011, 1 stycznia - 31 grudnia 2012 r., 1 stycznia – 28 maja 2013 r., podpisanych przez likwidatora i osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych, uchwały Zgromadzenia Wspólników w przedmiocie zatwierdzenia sprawozdania likwidacyjnego - pod rygorem odmowy wykreślenia. Wnioskodawca nie wykonał zarządzenia w określonym terminie, twierdząc, że przedłożenie wskazanych dokumentów nie jest konieczne, ponieważ spółka nie uległa rozwiązaniu ani nie dokonano podziału majątku spółki pomiędzy wspólników, a przyczyną złożenia wniosku o wykreślenie z rejestru było przeniesienie siedziby za granicę, gdzie istnieje nadal jako spółka prawa luksemburskiego.

Postanowieniem z dnia 19 września 2013 r. referendarz sądowy oddalił wniosek o wpis z powodu niezłożenia wymaganych dokumentów. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w B., po rozpoznaniu skargi wnioskodawcy, oddalił wniosek.

Ustalono, że wcześniej, tj. w dniu 19 października 2011 r. „P.” spółka z o.o. złożyła do sądu rejestrowego wniosek o wpis otwarcia likwidacji, wskazując jako podstawę uchwałę Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30 września 2011 r. w przedmiocie przeniesienie siedziby spółki za granicę do Wielkiego Księstwa Luksemburga. Nie przedstawiono dokumentów wskazujących na zmianę siedziby statutowej wskazanej w umowie spółki, zmianę siedziby zarządu spółki czy miejsca rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej. Uwzględniając wniosek, dokonano w dniu 26 października 2011 r. w Krajowym Rejestrze Handlowym wpisu o otwarciu likwidacji spółki i wyznaczono jej likwidatora.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 listopada 2013 r. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (dalej jako: p.p.m.) osoba prawna podlega prawu państwa, w którym ma siedzibę. Do zakresu *legis societatis* należy nie tylko ocena powstania i ustania osobowości prawnej spółki, ale też jej charakter prawny, czyli forma organizacyjno-prawna. Za istotę sporu uznał relacje pomiędzy art. 270 pkt 2 oraz 272 k.s.h. a art. 19 ust. 1 p.p.m., czyli określenie warunków, jakie muszą zostać spełnione, by spółka prawa polskiego zgodnie z prawem mogła przenieść swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego. Sąd Rejonowy powołał się na orzecznictwo TSUE w sprawach Cartesio (wyrok z dnia 16 grudnia 2008 r., C-210/06), Daily Mail (wyrok z dnia 27 września 1988 r., C-81/87) oraz VALE Epitesi Kft. (wyrok z dnia 12 lipca 2012, C-378/10). Sąd uznał, że dla przeniesienia siedziby spółki poza granice Polski konieczne jest zastosowanie norm należących do dwóch porządków prawnych, gdyż równoległe ich zastosowanie najpełniej zabezpiecza interesy zarówno wspólników mniejszościowych, jak i wierzycieli. Jeżeli w określonym porządku prawnym nie przewidziano regulacji pozwalających dokonać przekształcenia spółki prawa krajowego w podmiot obcy, należy zastosować *per analogiam* przepisy dotyczące przekształceń wewnętrznych spółek krajowych. Stwierdził, odnosząc się do okoliczności faktycznych sprawy, że nie można przyjąć, iż w świetle prawa polskiego wystarczającą przesłanką wykreślenia spółki jest podjęcie przez wspólników uchwały o przeniesieniu jej siedziby za granicę oraz zarejestrowanie spółki w innym państwie członkowskim ze wskazaniem na kontynuację osobowości prawnej. Z tych względów spółka powinna zastosować się do przepisów prawa rejestrowego zapewniających ochronę podmiotów trzecich, a skoro tego nie uczyniła, wpis do rejestru w innym państwie członkowskim nie wywołał skutków prawnych w rozumieniu prawa polskiego.

Spółka, oznaczona w apelacji jako C. S.a.r.l. z siedzibą w Luksemburgu, wnosząc o uchylenie postanowienia sądu rejestrowego, zarzuciła naruszenie prawa procesowego poprzez przyjęcie, że art. 19 ust. 1 p.p.m. oraz art. 270 pkt 2 k.s.h. nie regulują przeniesienia siedziby spółki za granicę w sposób wyczerpujący i do przeniesienia siedziby spółki za granicę należy zastosować wewnętrzną procedurę dotyczącą przekształcenia. Dla wykazania twierdzenia o dokonaniu zmiany umowy

spółki, załączono odpis uchwały wspólników podjętej w dniu 28 maja 2013 r., zaprotokołowanej przez notariusza w Luksemburgu, o przeniesieniu siedziby pod oznaczony adres w miejscowości Luksemburg (Wielkie Księstwo Luksemburg). Zgodnie z wyciągiem z Centralnej Służby Legislacyjnej w Luksemburgu, sporządzonym w języku francuskim, spółka „C.” S.à.r.l. jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa luksemburskiego założoną dnia 28 maja 2013 r.

Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację, wskazując, że art. 19 ust. 1 p.p.m. nie stanowi podstawy do wyeliminowania skutku podjęcia uchwały o przeniesieniu siedziby za granicę przewidzianych w art. 270 k.s.h., polegającego na wymogu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego według prawa krajowego. Oceniał, że przepisy art. 270 ust. 2 i art. 459 pkt 2 k.s.h. są zgodne z prawem unijnym i podkreślił, że wprowadzenie do polskiego porządku prawnego ustawy o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej służyło celowi przeniesienia spółki europejskiej za granicę bez potrzeby dokonania jej likwidacji. Sąd drugiej instancji uznał, że przeprowadzenie likwidacji spółki wymagane przepisami prawa polskiego stanowi element procedury restrukturyzacyjnej mającej na celu zerwanie z dotychczasowym porządkiem prawnym i ustanowienie więzi z nowym systemem prawa krajowego obszaru EOG. Powołał się na tezę wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 grudnia 2008 r., C-210/06, „Cartesio”, zgodnie z którą przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące swobody przedsiębiorczości osób prawnych (obecnie art. 49 i 54 T.f.U.E) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego uniemożliwiającym spółce utworzonej na mocy prawa krajowego, by przenieść swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego, zachowując przy tym status spółki podlegającej prawu krajowemu państwa członkowskiego, zgodnie z którego prawem została utworzona. Zwrócił uwagę, że bez przepisu nakazującego rozwiązanie spółki w celu przeniesienia jej siedziby za granicę, wierzyciele tej osoby prawnej zostaliby narażeni na konieczność dochodzenia swych roszczeń przed sądami zagranicznymi, co zakłócałoby bezpieczeństwo obrotu. Wymaganie to - w ocenie Sądu Okręgowego - nie stoi w sprzeczności z art. 19 ust. 1 zd. 2 p.p.m., ponieważ nie stanowi normy kolizyjnej, lecz odnosi się do

materialno-prawnych skutków transgranicznej restrukturyzacji. Sąd zwrócił również uwagę na fakt, że spółka dokonująca przeniesienia siedziby nie sprecyzowała, czy zamierza przenieść za granicę swą siedzibę statutową, czy jedynie rzeczywistą - której przeniesienie wedle przedstawicieli doktryny prawa prywatnego międzynarodowego nie będzie skutkowało zmianą właściwości prawa polskiego dla osoby prawnej. Z tych względów w sprawie nie mają odpowiedniego zastosowania przepisy o przekształceniu spółek krajowych, bowiem nie doszło do przekształcenia wnioskodawczyni w spółkę prawa obcego. W ocenie Sądu przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego jest warunkiem koniecznym przeniesienia siedziby spółki za granicę, a wobec niespełnienia wymagań przewidzianych w prawie krajowym, czynności zmierzające do transgranicznego przekształcenia „POLBUD-WYKONAWSTWO” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę prawa luksemburskiego były bezskuteczne.

Skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego wniosła wnioskodawczyni. Wnosząc o uchylenie orzeczeń sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zarzuciła naruszenie: art. 19 ust. 1 p.p.m. poprzez niezastosowanie będące konsekwencją ustalenia, że wspólnicy skarżącej spółki nie podjęli uchwały o zmianie umowy spółki w zakresie wskazania jej siedziby, art. 288 § 1 k.s.h. w zw. z art. 19 ust. 1 zd. 3 p.p.m. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że spółka polska przenosząca swoją siedzibę za granicę do innego państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego, tj. zmieniająca swój statut personalny bez jednoczesnej utraty osobowości prawnej, która nie dokonuje w związku z tym podziału majątku między wspólników, powinna złożyć sprawozdanie likwidacyjne, art. 288 § 3 k.s.h. w zw. z art. 19 ust. 1 zd. 3 p.p.m. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że spółka polska przenosząca swoją siedzibę za granicę do innego państwa EOG, tj. zmieniająca swój statut personalny bez jednoczesnej utraty osobowości prawnej, która nie dokonuje w związku z tym podziału majątku między wspólników, powinna wskazać przechowawcę ksiąg i dokumentów. Podniosła, że z chwilą przeniesienia siedziby do innego państwa EOG, przez co w rozumieniu prawa luksemburskiego należy rozumieć dzień podjęcia uchwały o zmianie miejsca siedziby spółki, utraciła polski statut personalny i stała się spółką prawa luksemburskiego. Z tą zatem chwilą

powinno zostać zakończone postępowanie likwidacyjne i nastąpić wykreślenie jej z dotychczasowego rejestru. Zachowanie wymogów postępowania likwidacyjnego nie jest konieczne ani możliwe, skoro spółka nie utraciła osobowości prawnej. Do skargi kasacyjnej załączono wyciąg z rejestru (*Service Central de Legislation*) wskazujący, że utworzona w dniu 28 maja 2013 r. (*date de constitution*) spółka C. S.a.r.l., figurująca pod numerem BO(...), działa jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa luksemburskiego (*Societe a responsabilite limitee de droit luxembourgeois*) i ma adres pocztowy w miejscowości Luxemburg.

Postanowieniem z dnia 22 października 2015 r. Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie w sprawie i zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie w trybie prejudycjalnym orzeczenia dotyczącego wykładni art. 49 i 54 Traktatu funkcjonowaniu Unii Europejskiej, podpisanego w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 r. (Dz.U. 2004, Nr 90, poz. 864 ze zm.) - dalej jako: „T.f.UE”. Wniosek sformułowano w formie następujących pytań:

1) Czy art. 49 i 54 T.f.UE stoją na przeszkodzie stosowaniu przez państwo członkowskie, w którym utworzona została spółka handlowa (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), przepisów prawa krajowego uzależniających wykreślenie z rejestru od rozwiązania spółki po przeprowadzeniu likwidacji, jeżeli spółka reinkorporowała się w innym państwie członkowskim na podstawie uchwały wspólników o kontynuowaniu osobowości prawnej nabytej w państwie utworzenia?

w razie odpowiedzi negatywnej:

2) Czy art. 49 i 54 T.f.UE można wyklądać w ten sposób, że wynikający z przepisów prawa krajowego obowiązek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego spółki – obejmującego zakończenie interesów bieżących, ściągnięcie wierzytelności, wypełnienie zobowiązań i upłynnienie majątku spółki, zaspokojenie lub zabezpieczenie wierzycieli, złożenie sprawozdania finansowego z dokonania tych czynności oraz wskazanie przechowawcy ksiąg i dokumentów – które poprzedza jej rozwiązanie, następujące z chwilą wykreślenia z rejestru – stanowi środek adekwatny, konieczny i proporcjonalny do godnego ochrony interesu publicznego w postaci ochrony wierzycieli, wspólników mniejszościowych, pracowników spółki migrującej?

3) Czy art. 49 i 54 T.f.UE należy wyklądać w ten sposób, że ograniczenia swobody przedsiębiorczości obejmują sytuację, w której spółka – w celu przekształcenia w spółkę innego państwa członkowskiego – przenosi do niego siedzibę statutową, nie zmieniając siedziby głównego przedsiębiorstwa, które pozostaje w państwie utworzenia?

Wyrokiem z dnia 25 października 2017 r., C-106/16 Trybunał Sprawiedliwości UE (wielka izba) orzekł, że:

(1) Artykuły 49 i 54 T.f.UE należy interpretować w ten sposób, że swoboda przedsiębiorczości ma zastosowanie do przeniesienia statutowej siedziby spółki utworzonej na mocy prawa jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w celu przekształcenia jej w spółkę prawa tego innego państwa członkowskiego, w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego ostatniego państwa, któremu to przeniesieniu nie towarzyszy przeniesienie miejsca rzeczywistej siedziby rzeczowej spółki,

(2) Artykuły 49 i 54 T.f.UE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które uzależniają przeniesienie statutowej siedziby spółki utworzonej na podstawie prawa jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w celu przekształcenia jej w spółkę prawa tego innego państwa członkowskiego, w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego ostatniego państwa, od przeprowadzenia likwidacji pierwszej spółki.

TSUE podkreślił, że w świetle prawa unijnego wszystkie kryteria powiązania osób prawnych, mogące w poszczególnych państwach członkowskich determinować prawo dla nich właściwe wymienione w art. 54 T.f.UE, tj. siedziba statutowa, zarząd i główne przedsiębiorstwo, mają równorzędne znaczenie. W konsekwencji, jeżeli zostaje spełnione kryterium powiązania spółki z terytorium krajowym wedle prawa luksemburskiego, swoboda przedsiębiorczości obejmuje polską spółkę dokonującą przekształcenia się w spółkę prawa luksemburskiego. Zaznaczył, że miejsce wykonywania znaczącej części lub nawet całości swej działalności przez spółkę pozostaje bez znaczenia, o ile tylko spełniła ona

wymagania dotyczące reinkorporacji jako osoba prawna państwa przyjmującego. Trybunał podkreślił, że zgodnie z wcześniejszym orzecnictwem (wyrok z dnia 9 marca 1999 r., C-212/97 „Centros”; wyrok z dnia 30 września 2003 r., C-167/01 „Inspire Art.”) państwo członkowskie może przedsięwziąć środki w celu zapobieżenia, by niektórzy z jego obywateli, wykorzystując możliwości jakie stwarza Traktat, próbowali dokonywać nadużycia, polegającego na uchylaniu się od stosowania ustawodawstwa krajowego. Samo ustanowienie siedziby - rzeczywistej lub statutowej - na terytorium innego państwa członkowskiego jednak takiego nadużycia nie stanowi.

W obecnym stanie prawa UE każde państwo członkowskie jest uprawnione do ustalania kryterium powiązania wymaganego od spółki, by mogła ona zostać uznana za spółkę utworzoną zgodnie z ustawodawstwem krajowym tego państwa. Państwo członkowskie, w którym spółka powstała, nie może jednak dla spółek migrujących ustanawiać warunków na tyle bardziej restrykcyjnych aniżeli obowiązujące w państwie przyjmującym warunki przekształcenia spółki, by uniemożliwić spółce dokonanie transgranicznego przekształcenia lub znacznie jej to utrudnić. Trybunał przyjął, że poddanie migrującej spółki obowiązkowi dokonania czynności likwidacyjnych zgodnie z art. 288 k.s.h. może utrudniać, a nawet uniemożliwiać jej dokonanie planowanego transgranicznego przekształcenia. Podkreślił, że ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego. Nawet jednak w takiej sytuacji powinno być ono odpowiednie dla zagwarantowania realizacji danego celu i nie wykraczać poza to, co jest niezbędne dla jego osiągnięcia (wyrok TSUE z dnia 29 listopada 2011 r., C-371/10, „Grid Indus”).

Trybunał dopuścił możliwość ograniczania swobody przedsiębiorczości ze względu na interesy wierzycieli, współników mniejszościowych oraz pracowników spółki, zgodnie ze stanowiskiem zajmowanym w poprzednich judykatach dotyczących tejże swobody (wyrok z dnia 13 grudnia 2005 r., C-411/03 „SEVIC Systems” oraz wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., C-201/15 „AGET Iraklis”). Uznał jednak, że w sprawie, której dotyczyło pytanie, wymagania przedstawione spółce migrującej stanowią ograniczenie o charakterze nieproporcjonalnym.

Wskazał, że po pierwsze art. 288 k.s.h. przewiduje ogólny obowiązek przeprowadzenia likwidacji bez względu na rzeczywiste ryzyko naruszenia interesu wierzycieli, wspólników mniejszościowych i pracowników oraz bez możliwości wyboru mniej restrykcyjnych środków mogących chronić te interesy. Po drugie obowiązek dokonania pełnej likwidacji spółki wykracza nawet poza ochronę interesów wymienionych grup. Po trzecie okoliczność, że nawet jeżeli te przepisy interpretowane są jako środek zapobiegający nadużyciom ze strony migrującej spółki, to sama okoliczność przeniesienia siedziby do innego państwa członkowskiego nadużyciem nie jest. Takie rozumienie wymagań narzuconych spółce oznacza domniemanie nadużycia, zatem nie może stanowić środka proporcjonalnego do celu ochrony interesów różnych grup powiązanych ze spółką.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 267 T.f.UE., pytanie prawne o wykładnię prawa unijnego powinno być kierowane w każdej sprawie zawisłej przed sądem krajowym, w której konieczna jest interpretacja tych przepisów, bowiem procedura prejudycjalna pełni w systemie sądowym Unii Europejskiej określoną funkcję. Jej celem jest zachowanie jednolitości stosowania prawa unijnego przez sądy krajowe, a w następstwie zapewnienie zgodności wykładni prawa unijnego w obrębie całej Unii.

Rozważając następstwa zapadłego w sprawie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE w przedmiocie wykładni, podjętego w trybie prejudycjalnym podkreślić należy, że nie wywiera ono skutku *erga omnes*, jest jednak wiążące dla sądu, który zwrócił się z pytaniem oraz dla wszystkich sądów krajowych orzekających następnie w danej sprawie. Orzeczenie wstępne formułuje bowiem zasadę (*motif*) wyroku, pozostawiając sądowi krajowemu rozstrzygnięcie sprawy (*dispositif*). Związanie takie wprowadzie nie wynika wprost z art. 267 T.f.UE, ale zostało przesądzone w judykaturze (wyrok C-69/85 Wunsche). Wykładnia prawa unijnego zawarta w wyroku prejudycjalnym TSUE jest skuteczna z mocą wsteczną (*ex tunc*). Zgodnie z doktryną *acte éclairé* mogą z niej korzystać wszystkie inne sądy krajowe, także sądy innych państw członkowskich. Niezależnie od tego skutku powinnością polskiego ustawodawcy jest dokonanie zmiany przepisów, prowadzących do usunięcia przeszkód dokonywania transgranicznego przeniesienia siedziby statutowej polskich

spółek do innych państw członkowskich bez obowiązku przeprowadzenia ich likwidacji w Polsce.

Oznacza to, że sąd rejestrowy ponownie rozpoznający wniosek o wpis jest zobowiązany, mimo nieuchylenia przepisów uznanych wyrokiem TSUE z dnia 25 października 2017 r. za naruszające art. 49 i art. 50 T.f.UE, które określają zasady swobody przedsiębiorczości, odmówić zastosowania przepisów prawa polskiego przewidujących przeprowadzenie pełnej procedury likwidacyjnej spółki oraz dokonać wykładni pozostałych przepisów z zastosowaniem dyrektywy interpretacji pronunijnej, przełamując reguły wykładni językowej. Powinien przy tym przyjąć, że siedziba statutowa spółki C. S.a.r.l. w Luksemburgu (poprzednio „P.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji z siedzibą w Ł.) została przeniesiona skutecznie. Przekształcenie tej spółki powstałej na terytorium Polski w spółkę prawa luksemburskiego nastąpiło bowiem w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego państwa.

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie rejestracyjne regulowane polskim prawem ma charakter formalny i obowiązuje w nim zasada związania treścią wniosku, a Sąd rejestrowy może działać z urzędu tylko w wypadkach przewidzianych w ustawie. Niemniej szczególne okoliczności sprawy obligują sąd do podjęcia stosownych czynności, w tym rozważenia i oznaczenia wymagań niezbędnych dla wykreślenia z rejestru związanych z przeniesieniem siedziby spółki oraz wezwania wnioskodawcy do wykazania, że zostały one spełnione.

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjną jest uzasadniona w stopniu skutkującym koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego (art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania związanych z wydaniem orzeczenia prejudycjalnego należy do sądu krajowego (art. 104 § 6 regulaminu TSUE). Z tych względów o kosztach postępowania kasacyjnego i postępowania przed TSUE orzeczono w oparciu o art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw

r.g.